

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 5Csp/84/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121413299
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Mišenková
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2022:6121413299.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa, sudkyňou JUDr. Emíliou Mišenkovou, v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: I. P., nar. XX.X.XXXX, bytom Za vodou XXXX/X, XXX XX J. Q., právne zast. JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 2.822,81 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd **z a s t a v u j e** konanie v časti o zaplatenie sumy 120,08 eur.

II. V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške nároku na náhradu trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 2.822,81 eur s príslušenstvom z titulu porušenia zmluvných podmienok Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ uzatvorenej medzi jeho právnym predchodcom - Všeobecná úverová banka a.s. a žalovanou dňa 27.8.2015. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nadobudol žalobca pohľadávku voči žalovanej vo výške 4.138,77 eur, pozostávajúcej z istiny vo výške 2.869,32 eur, z riadneho úroku vo výške 1.001,19 eur, z úroku z omeškania vo výške 258,76 eur a z poplatkov vo výške 9,50 eur.

2. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní dňa 20.7.2021 vydal platobný rozkaz pod sp. zn. 39Up/632/2021, ktorým návrhu žalobcu v plnom rozsahu vyhovel. Žalovaná proti platobnému rozkazu podala v zákonom stanovenej lehote odpor, v ktorom uviedla, že neuznáva žalobcom uplatnený návrh v celom rozsahu. Namietala, že žalobca v podanom žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta, a v tom smere poukázala na ustanovenia § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ďalej zmluva o úvere neobsahuje ani obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z, keďže neobsahuje údaj o celkovej výške úveru a v zmluve je uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa. Žalovaná reálne čerpala sumu 3.204,60 eur a žalovaným jej bol okamžite započítaný poplatok vo výške 65,40 eur, čo vyplýva z výpisu účtu žalovanej, pričom v zmluve je uvedený nesprávny údaj 3.270,- eur, čo má za následok ako keby údaj o celkovej výške úveru nebol uvedený vôbec. Táto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru. Zmluva o úvere neobsahuje ani obligatórnu náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., a to podmienky, ktoré upravujú

uplatňovanie úrokovej sadzby, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, a tiež obligatórnu náležitosť, ktorou je uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Zmluva zároveň obsahuje nesprávny údaj o celkovej čiastke spojenej so zaplatením úveru vo výške 6.216,69 eur, keď súčin mesačnej splátky a počtu splátok predstavuje sumu vo výške 6.151,68 eur, ku ktorej keď sa pripočíta poplatok za poskytnutie úveru vo výške 65,40 eur, celková čiastka spojená so zaplatením úveru bola vo výške 6.217,08 eur. Keďže nesprávny údaj o celkovej čiastke spojenej so zaplatením úveru bol použitý pri výpočte RPMN, zmluva zároveň obsahuje nesprávny údaj o RPMN. Keďže podľa názoru žalovanej právny predchodca žalobcu nepostupoval pri skúmaní bonity s odbornou starostlivosťou, tak nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a preto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a keďže došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, postúpenie pohľadávky je neplatný právny úkon z dôvodu rozporu s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z o spotrebiteľských úveroch. Ďalej uviedla, že poslednú výzvu pred zosplatením ako aj vyhlásenie úveru za predčasne splatný treba považovať pre neurčitost' v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné právne úkony, keďže v nich nie je jednoznačne uvedené pre omeškanie s ktorou mesačnou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. V takom prípade žalobca nepreukázal ani splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Keďže žalobca nepreukázal platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, nepreukázal logicky ani lehotu 90 dní, a preto neboli splnené podmienky v zmysle citovaného zákonného ustanovenia a žalobca nemá v konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

3. Žalobca v replike vo vyjadrení k odporu uviedol, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver bola zachovaná. Pri posúdení bonity žalovaného boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie. Domácnosť žiadateľa ku dňu odania žaloby disponovala čistým mesačným príjmom vo výške 1.200,- eur, príjmy žiadateľa boli vo výške 583,66 eur, žiadateľ zároveň deklaroval, že je ženatý a vyživuje jedno dieťa, maximálne splátkové zaťaženie bolo vo výške 55% z akceptovaného príjmu. Žalobca tvrdí, že preukázaním, že postupca disponoval informáciami o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa došlo k preukázaniu riadneho postupu podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Žalobca sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z. Žalobcovi bola na ním zadaný účet prevedená suma vo výške 3.270,- eur, čo preukazuje predložený prehľad. Z obsahu predmetnej Zmluvy je zrejmé, že žalobca si ako formu splácania úveru, vrátane všetkých peňažných záväzkov, ktoré mu zo zmluvy vzniknú, zvolil formu inkasa k účtu uvedeného v záhlaví zmluvy. V súlade s uvedeným výberom žalobcu realizovala žalovaná inkaso poplatku za poskytnutie úveru na ľarchu jeho osobného účtu dňa 27.8.2015 v zmysle čl. I bod 7. Zmluvy o úvere, v ktorom splatnosť poplatku za poskytnutie úveru bola dohodnutá najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru. K námietke žalovanej, že Zmluva o úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ uviedol, že nakoľko je v zmluve o úvere dojednaná fixná úroková sadzba, pričom nie je jej výška naviazaná na ďalšie skutočnosti, žalobca bez ďalšieho tvrdí, že zmluva o úvere obsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, tie napĺňa zmluva o úvere v čl. 3, pričom v rovnakom článku zmluvy o úvere sú uvedené aj údaje vstupujúce od výpočtu. Zmluva obsahuje informáciu o výške schváleného úveru, počte mesačných splátok, výške mesačných splátok, termínu prvej a poslednej splátky úveru, úrokovú sadzbu, ako aj celkovú čiastku, ktorú mala žalovaná zaplatiť, preto spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti. Pri výpočte celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je potrebné mať na zreteli, že poistenie schopnosti splácať úver ako typ zabezpečenia záväzkov plynúcich zo zmluvy je v tomto prípade fakultatívne. Celková čiastka, ktorú mala žalovaná na základe zmluvy uhradiť, je skutočne 6.216,69 eur. Pri počte rovnakých splátok však vychádza výška jednej splátky 56,95638889 eur. Výška splátky bola v zmluve o úvere zaokrúhlená na sumu 56,96 eur, pričom vzniknutý matematický rozdiel 0,39 eur žalovaná nie je povinná uhradiť. Tento centový rozdiel 0,39 eur predstavuje iba bagateľný rozsah a tento jav bol spôsobený výlučne obmedzeniami meny euro, pokiaľ ide o najmenšiu jednotku tejto meny, ktorá sa dá zaplatiť a použitým zaokrúhlením. Sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru za centový rozdiel by bola neprimeraná s poukazom na judikatúru SD EÚ týkajúceho sa proporcionality a primeranosti sankcií. Žalobca trval na tom, že právny

predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpisuje. Žalovaná bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bola opakovane vyzvaná na úhradu omeškanej splátky, a to výzvou z 2.1.2019 a výzvou z 13.02.2019, ku ktorej žalobca pripojil kópiu doručky. Žalobca, poukazujúc na judikatúru súdov Slovenskej republiky, trval na tom, že oznámenie postupcu žalovanej o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanej zakladá aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a súd ma povinnosť z tohto oznámenia vychádzať.

4. Žalovaná v duplike konštatovala, že spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak táto povinnosť nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Žalovaná tvrdí, že právny predchodca žalobcu nepreveril úverovú zaťaženosť v príslušnom úverovom registri, nezískal hodnoverné informácie o výdavkoch žalovanej na živobytie, ubytovanie, stravu, náklady na bývanie a keďže pri uvádzanom príjme poskytol žalovanej úver, jednoznačne nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Žalovaná bola v čase poskytnutia úveru dlžníkom voči viacerým veriteľom. Vo svojom vyjadrení ďalej zotrvala na tom, že zmluva obsahuje nesprávne uvedenie RPMN, celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a neobsahuje všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, pričom poukázala na rozsiahlu judikatúru súdov Slovenskej republiky. V súvislosti s namietaním postúpenia pohľadávky poukázala na to, že žalobca preukazuje splnenie podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách odkazom na tretiu upomienku. Tretia upomienka neobsahuje žiaden text, ktorý by dlžníka upozorňoval na možnosť postúpenia pohľadávky, preto táto upomienka predstavuje iba výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorej doručenie, resp. dôkaz o snahe o doručenie žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Poukazujúc na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn 3Co/151/2018 z 08.01.2019 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/301/2019 z 21.05.2020 argumentovala tým, že ani výzva na predčasné splatenie úveru nie je výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. V danom prípade možno za výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka považovať tretiu upomienku - pokus o zmier zo dňa 2.1.2019, žalobca však nepreukázal doručenie tejto upomienky, resp. dôkaz o snahe o doručenie tejto upomienky. Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, predžalobnú upomienku ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti treba považovať za neplatné právne úkony. Navyše, keďže v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru, došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s ustanovením § 17 zákona č. 129/2010 Z. z., a preto rovnako zmluva o postúpení pohľadávky je neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca teda nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a v konečnom dôsledku nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

5. Žalobca spolu s vyjadrením zo dňa 21.2.2022 zaslal súdu podací hárok k výzve pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti a vo vzťahu k súdom prijatému záveru o nepreukázaní doručenia upozornenia na splatenie dlžnej sumy poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/43/2020 z 18.5.2021 a na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoCsp/9/2021 zo 22.4.2021.

6. Dňa 11.8.2022 žalobca doručil súdu listinu, ktorá preukazuje poštový podací hárok, ktorý tvorí prílohu vyjadrenia zo dňa 21.1.2022 a poukázal na reťazec vytlačený na okraji predloženého podacieho hárku, ktorý je automaticky pridávaný na podací hárok v stredisku tlače, pričom číselný kód 20190102 predstavuje dátum podania tejto zásielky na poštovú prepravu 02.01.2019. Zároveň uviedol, že po podaní žaloby bola na dlžnú sumu poukázaná suma vo výške 120,08 eur a preto berie späť žalobu v sume istiny vo výške 120,08 eur.

7. Súd nariadil pojednávanie na deň 16.8.2022. Na pojednávanie sa dostavila právna zástupkyňa žalobcu. Právny zástupca žalovanej sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' ospravedlnil.

8. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní zotrvala na podanej žalobe v celom rozsahu, nakoľko má za to, že nárok žalobcu je dôvodný, pričom poukázala na dôvody uvedené v žalobe a na vyjadrenia podané v tejto veci.

9. Súd vykonal dokazovanie a po vyhodnotení dôkazov, za preukázané podstatné skutkové tvrdenia považuje:

10. Právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. uzatvoril so žalovanou dňa 27.8.2015 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 3.270,- eur s lehotou splatnosti 108 mesiacov. Čerpanie úveru jednorazovo prebehlo dňa 27.8.2015, celkový počet splátok mal byť 108 s dátumom prvej anuitnej splátky 21.9.2015 a poslednej 21.8.2024, čo predstavuje aj termín konečnej splatnosti. Výška úrokovej sadzby bola dohodnutá vo výške 15,90 % ročne, mesačná anuitná splátka vo výške 56,96 eur, ročná percentuálna miera nákladov 17,70 % a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 6.216,69 eur s priemernou RPMN 15,44 %. Treťou upomienkou - pokusom o zmier zo dňa 2.1.2019 (č.l. 60) upozornil právny predchodca žalobcu žalovanú na pohľadávku po splatnosti a zároveň ju upozornil na možnosť, že od nej bude požadovať celú sumu úveru aj s príslušenstvom pred dohodnutým dátumom splatnosti. Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 13.2.2019 (č.l. 40) právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovanú na jeho úhradu. Predmetná výzva bola žalovanej doručená dňa 25.2.2019. Oznámením o postúpení pohľadávky žalobca oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky ku dňu 1.12.2020, jej zaslanie a doručenie žalovanej však žiadnym spôsobom nepreukázal.

11. Zistený skutkový stav súd podriadil pod tieto zákonné ustanovenia:

12. Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

13. Podľa § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

14. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

15. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

20. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

21. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

22. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

23. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

24. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť v záhlaví zreteľne označená názvom zmluvy, ktorý obsahuje slová „spotrebiteľský úver“ v príslušnom gramatickom tvare.

25. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

26. Podľa § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

27. Podľa § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

28. Podľa § 215 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

29. Súd dospel k právnemu záveru:

30. V prvom rade je potrebné uviesť, že vzhľadom na čiastočne späťvzatie žaloby žalobcom (podaním zo dňa 11.8.2022) v časti o zaplatenie výške 120,08 eur, súd v súlade s hore citovanými zákonnými ustanoveniami § 144, § 154 ods. 1, 2 konanie v tejto časti zastavil. Súd pritom nezisťoval súhlas, resp. nesúhlas žalovanej, keďže v zmysle § 146 ods. 1 CSP, by súd na prípadný nesúhlas žalovanej neprihliadal.

31. V prejednávanej veci nie je pochýb, že vzťah založený na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 27.8.2015 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľskoprávnym a teda, že uvedená zmluva spĺňa predpoklady pre jej zadefinovanie ako spotrebiteľskej zmluvy a to jednak v zmysle zákonných definícií jednak § 53 ods. 1 a násl. Občianskeho zákonníka a jednak aj v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, platného a účinného v čase dojednania predmetnej zmluvy (ďalej len ako „zák. č. 129/2010 Z.z.“). V čase uzatvárania uvedenej zmluvy v zmysle vtedy platného a účinného ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, sa za spotrebiteľskú zmluvu považovala každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára

dodávateľ so spotrebiteľom, pričom v zmysle ods. 3 citovaného paragrafu, dodávateľ bola osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a v zmysle ods. 4 spotrebiteľom bola osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa § 1 ods. 2 zák.č. 129/2010 Z.z., spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi, pričom podľa § 2 písm. a.) a b.) citovaného zákona sa spotrebiteľom rozumela fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania a veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúkala alebo poskytovala spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

32. S poukazom na ustanovenia § 7 a § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch súd preskúmaval, či veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou pri preverovaní bonity dlžníka - žalovanej pri poskytovaní úveru.

33. Súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C- 377/14, ktorý rozhodol, že v spotrebiteľských zmluvách sú súdy povinné ex offa skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok. Okrem uvedenej povinnosti možnosť judikatúry Súdneho dvora EÚ vyvodíť okrem iného aj povinnosť súdov skúmať pri spotrebiteľských zmluvách bonitu spotrebiteľa (C - 679/18) a údaje týkajúce sa RPMN (C - 76/10) a v prípade zistených nedostatkov na tieto pri rozhodovaní prihliadať. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-679/18 vyplýva: „Články 8 a 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48 ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102 EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmavať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzatvorením zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodíť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú vykladať ďalej v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinností veriteľa posúdiť pred uzatvorením zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.“

34. Cieľom § 7, ako aj § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky ako aj skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzatvorením zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napríklad predpokladaný príjem a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa pritom vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napríklad možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobo ochorie a podobne. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme najmä ním aj preukázaných, tak aj z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného

analyzovať spotrebiteľov domáci rozpočet, a to tak stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver, preskúmať jeho konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, vyživovaciu podobnosť a podobne. Analýza iba niektoej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

35. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí č.k. 6Co/171/2016 k otázke skúmania bonity spotrebiteľa uviedol: „Podľa článku 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48 ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102 EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzatvorením zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné od spotrebiteľa, a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môže túto povinnosť zachovať.“

36. Žalobca v konaní predložil doklady o skúmaní bonity žalovanej vo vzťahu k žiadosti o úver s požadovanou výškou úveru 3.270,- eur. Z údajov žalobcu získaných v rámci tohto skúmania (č.l. 32 p.v. a nasl. spisu) vyplýva, že žalovaná bola v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy zamestnaná u zamestnávateľa Kristián, spol. s.r.o., Stará Ľubovňa a jej čistý mesačný príjem za posledný mesiac predstavoval sumu 546,- eur, za predchádzajúci mesiac predstavoval 605,- eur a za ďalší predchádzajúci mesiac predstavoval sumu 600,- eur. Celkový čistý mesačný príjem domácnosti predstavoval 1.200,- eur. V žiadosti o flexipôžičku (č.l. 32 p.v.) sa ďalej uvádza, že žalovaná býva na súčasnej adrese od 01/2003, v nehnuteľnosti vo vlastníctve s hypotékou. V časti žiadosti o flexipôžičku, kde je uvedená otázka: „Máte ešte iné záväzky“, nie je zaznamenaný žiaden výdavok, a to ani pri bode ? hypotéka. Vo vyjadrení zo dňa 11.10.2021 (č.l. 93) žalobca, k posudzovaniu schopnosti žalovanej splácať úver uviedol, že: „žiadateľ nedeclaroval žiadny mesačný výdavok“. Z uvedeného vyjadrenia žalobcu, ako aj z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žiadosti o poskytnutie flexipôžičky mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu vychádzal iba z osobných vyhlásení žalovanej o jej osobných, zárobkových a majetkových pomeroch bez toho, aby od nej požadoval predloženie dokumentov na preukázanie príjmov a výdavkov. Za dostatočne získané informácie dokladujúce schopnosť spotrebiteľa splácať úver nemožno považovať informácie získané výlučne od spotrebiteľa bez akéhokoľvek overenia a preukázania. Odborná starostlivosť predpokladá údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, overiť, resp. objektívne preukázať napr. potvrdením zamestnávateľa dlžníka zdroj jeho príjmu, potvrdením o daňovej povinnosti a pod. Dôležitú úlohu zohráva aj povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie akými sú napríklad štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime, priemerných výdavkoch obyvateľstva a pod. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie len tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (bližšie pozri Rozsudok NS ČR z 25.07.2018, sp. zn. 33 Cdo 2178/2018).

37. V priebehu konania žalobca riadne nepreukázal ani to, že by jeho právnych predchodca prihliadal na údaje z akejkoľvek príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský (napr. preverenie cez Sociálnu poisťovňu, register bankových úverov, preverenie exekúcií a podobne). Neuniesol teda dôkazné bremeno na preukázanie splnenia svojej povinnosti. Právny predchodca žalobcu pri uzatváraní úverovej zmluvy nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou, keďže pri absencii dokladov a bez preverenia v príslušných registroch, ktoré by riadne preukázali údaje o pomeroch žalovanej, jej aj napriek tomu poskytol úver.

38. Navyše, zo strany žalobcu nebol podaný žiadny dôkaz ani o tom, že by právny predchodca preveril výdavky žalovanej súvisiace s peňažnými záväzkami, chodom domácnosti a živobytím, pričom nie je možné vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podporené konkrétnymi podkladmi a nestačí mať preukázaný len príjem spotrebiteľa. Zákon o spotrebiteľských úveroch jasne a zreteľne stanovuje veriteľovi povinnosť preveriť údaje nielen o príjme, ale aj o výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa. V tomto prípade právny predchodca žalobcu nielenže žiadnym spôsobom nepreveril výdavky žalovanej, ale ani nepožadoval od žalovanej uvedenie akejkoľvek výšky výdavkov. V žiadosti o flexipôžičku a v úverovej zmluve absentujú akékoľvek údaje o výdavkoch žalovanej vrátane výdavkov na bežný chod domácnosti. Nedôsledne zisťovanie finančných výdavkov a uspokojenie sa s „nulovými“ výdavkami, navyše pri jednom vyživovanom dieťati, svedčí o hrubom porušení povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou. Okrem uvedeného žalobca nezisťoval ani záväzky žalovanej z iných spotrebiteľských úverov. Podľa názoru súdu údaje uvedené v zmluve, vo vzťahu k skúmaniu bonity

žalovanej, sa javia ako nereálne, resp. ich hodnovernosť je minimálne pochybná, keďže nie je možné, aby dlžník (žalovaná) ak deklarovala, že je vydatá, má 1 nezaopatrené dieťa, býva v nehnuteľnosti s hypotékou, nemala žiaden mesačný výdavok na živobytie, na chod domácnosti, starostlivosť o dieťa, zabezpečenie bývania (energie, voda) a pod.

39. Z vyššie uvedených dôvodov sa súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že jeho právny predchodca s odbornou starostlivosťou posudzoval schopnosť žalovanej splácať úver. Podľa názoru súdu nemožno za konanie s odbornou starostlivosťou považovať prípad, ak si žalobca rozhodujúce skutočnosti o bonite žalovanej žiadnym spôsobom neoveril. Absencia zohľadnenia príjmov a výdavkov a ich vzájomné porovnanie neumožňuje objektívne posúdiť finančnú situáciu a solventnosť spotrebiteľa, vrátane jeho schopnosti splácať úver a plniť si svoje záväzky aj v budúcnosti. Povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť splácať spotrebiteľský úver zaťažuje veriteľa, nie spotrebiteľa.

40. Vychádzajúc z ustanovenia § 7 ods. 1, 2, 15 a 16 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a s prihliadnutím na žalobcove vyjadrenia a predložené dôkazy súd nemal inú možnosť ako konštatovať nielen porušenie povinnosti právneho predchodcu žalobcu konať s odbornou starostlivosťou, ale aj hrubé porušenie povinnosti právneho predchodcu žalobcu posúdiť schopnosť žalovanej splácať úver bez riadne zistených a preukázaných informácií o príjmoch, výdavkoch, rodinnom stave žalovanej alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra, pričom nevykonanie čo i len jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti (bližšie pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.03.2020 sp. zn. 3Co/153/2019).

41. Hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch má v zmysle § 11 ods. 2 tohto zákona za následok to, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Navyše, podľa prvej vety § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver, nie je oprávnený od spotrebiteľa požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Inak povedané, veriteľ nie je oprávnený úver predčasne zosplatiť. Aplikujúc uvedené ustanovenie súd dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nemohol pre nedôsledné skúmanie bonity žalovanej úver predčasne zosplatiť, a preto nemohol ani platne postúpiť pohľadávku voči žalovanej na žalobcu, keďže zákonnou podmienkou postupiteľnosti takejto pohľadávky v zmysle § 17 zákona o spotrebiteľských bolo, aby išlo o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, čo v tomto prípade splnené nebolo, keďže konečná splatnosť úveru má byť až 21.8.2024. Nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch je na ťarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti žalovanej splácať úver, ktorá predmetnú neplatnosť postúpenia nezavinila.

42. Podstatnou otázkou pri každej žalobe je to, či je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu, rovnako je súd povinný preskúmať pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej. Hmotné právo definuje vecnú legitímáciu ako stav vyplývajúci z hmotného vzťahu, teda nárokov, ktorých sa žalobca domáha. Postup a podmienky platnosti postúpenej pohľadávky upravuje § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase postúpenia pohľadávky. V zmysle cit. zákonného ustanovenia ak v prejednávanej veci súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k platnému predčasnemu zosplatneniu úveru, uvedené je potrebné považovať za neplatný právny úkon. Pohľadávka z neho nemohla byť predmetom postúpenia ani z dôvodu, že konečná splatnosť úveru mala nastať podľa zmluvy až 21.8.2024. Keďže pohľadávka nemohla byť predmetom postúpenia, na strane žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia. Z uvedeného dôvodu sa vytýkanými nedostatkami zmluvy, ktoré v odpore proti platobnému rozkazu uviedla žalovaná súd ani nezaoberal, keďže má za to, že v prejednávanej veci absentuje jedna zo základných podmienok - aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie tejto žaloby.

43. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie tejto žaloby, súd jeho žalobný návrh zamietol.

44. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v spore v celom rozsahu úspešná, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania samostatným uznesením vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.